

KAREN LAMONTE
VANITAS

Curator Petr Štěpán
Visual documentation by G. Urbánek and O. Kocourek
Installation design by Eraldo Mauro
Design by Ateljeur Půda

© Karen LaMonte 2005
klm@karenlamonte.com, www.karenlamonte.com

KAREN LAMONTE
VANITAS

Výstava nazvaná Vanitas je první výstavou Karen LaMonte v České republice. V tajemných románských podzemních prostorách starého měšťanského domu je vystaven soubor v podstatě sochařských prací z taveného skla.

Autorka ve svých „oblečených sochách“ slučuje tradici s přítomností. Tradici zobrazování postav pomocí draperie. V řeckém, klasickém období se ženská těla nezobrazovala nahá, ale v rouchu, podobně – v gotice draperie dokázala soše dodat výraz, například statickou vznešenost nebo duchovní vytržení. LaMonte často vnímá draperii barokně, jako teatrální výraz bohatství a marnivosti. Samy šaty mohou být artefaktem, uměleckým nebo kultovním. Ať již roucho Panny Marie v Chartres nebo šaty Marilyn Monroe či nakonec staré anonymní šatečky proměněné v jakousi skleněnou relikvii. Anebo definitivně odložené šaty, sekundárně použité jako strašáci v polích, mohou být použity do třetice – promění se v ostatky nám neznámého života, neznámého životního příběhu. Šaty mají své příběhy stejně jako lidská těla, která dala svůj tvar ústřednímu nemateriálnímu prostoru.

Lidská těla jsou zaznamenána pouze v otisku, jsou tedy negativní. Jsou pouhým vymezeným otvorem. A to pouze tam, kde je utvářejí šaty, ona druhá kůže civilizovaných bytostí. Ale i šaty jsou jen otiskem, takže ačkoli se zdá, že díky průhlednému materiálu vidíme vše, vidíme vlastně pouze zhmotnělý meziprostor mezi oděvem a tělem. Iluze těla je jenom tam, kde přiléhá k oděvu, což podtrhuje antikizující vzhled torzálních soch.

Další částí výstavy jsou Zrcadla. Karen LaMonte zajímá zrcadlo jako objekt marnivosti i marnosti. Médium intimního obrazu, dokonale realistického, a přitom tak nemateriálního. Zrcadlo bývalo velkou vzácností, dnes je téměř všude, ale přesto neztrácí svá tajemství. Tajemství magická, věštecká, tajemství narcisistních tůní a pompézních zrcadlových sálů. „Fotografická“ zrcadla Karen LaMonte jsou také reflexí starých poutnických, magických zrcadélek, do kterých poutníci „ukládali“ pohledy na svatá místa.

Zrcadla zachycují mihotavé portréty, zaznamenané reflexy obličejů, které se vynořují pouze pod určitým úhlem. Nabízejí nám znepokojivý odraz – v zrcadle se objevují obrazy cizích lidí, často osob psychicky komplikovaných. Nastavují svůj obraz našim portrétům, staví se mezi nás, diváky a naši představu, kterou chováme o sobě.

Petr Štěpán

Kurátor Českého muzea výtvarných umění

The exhibition entitled Vanitas is Karen LaMonte's first solo exhibition in the Czech Republic. In the mysterious Romanesque cellar spaces of an old house, she is exhibiting a set of sculptural works from cast glass.

In her 'clothed sculptures,' LaMonte combines both past and present. Tradition features in the portrayal of figures through drapery. In classical Greek antiquity the female body was not depicted nude but in a peplos. In the Gothic era, drapery endowed the sculpture with expressiveness, for instance noble elegance or spiritual ecstasy. LaMonte often perceives drapery in a Baroque way, as a theatrical expression of wealth and vanity. The dresses themselves can be an artifact, in an artistic or a cult sense, whether this means the veil of the Virgin Mary at Chartres, Marilyn Monroe's dress or ultimately old, anonymous dresses transformed into a kind of glass relic. Discarded dresses subsequently used for scarecrows in fields can find a third 'life,' changing into the relics of a life that is unknown to us. Dresses have their own stories in the same way as the human body, which gives the immaterial central space of the glass sculptures their form.

Human bodies are only recorded in imprint, meaning in the negative. They are merely a defined opening only where they form the dresses. They are the second skin of civilized beings. However, the dresses themselves are only an imprint as well, so although it seems we can see everything due to the transparent material, we in fact only see the materialized space between the clothes and the body. The illusion of the body is only present where it presses against the dress, underlining the way the sculpture's torso recalls classical antiquity.

'Lark Mirrors' form the other part of the exhibition. Karen LaMonte is interested in the mirror as an object of vanity and futility. It is the medium of an intimate image, perfectly realistic and so immaterial at the same time. The mirror was once a great rarity and, although it is commonplace today, it still hasn't lost its mysteries – mysteries of magic and prophecy, the mysteries of narcissistic pools and grandiose mirrored halls. Karen LaMonte's 'photographic' mirrors are also a reflection on the magic mirrors from places of pilgrimage into which pilgrims used to put views of holy sites.

The exhibited mirrors feature fleeting portraits rendering the reflections of faces that only emerge when viewed at a certain angle. They provide us with a disturbing reflection – in the mirror there appear images of unknown people, often psychologically complicated characters. They juxtapose their images with our own portraits, appearing among us, the viewers, and the ideas that we foster about ourselves.

Petr Štěpán

Curator – Czech Museum of Fine Arts